

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948, la New Jersey și a absolvit Facultatea de Jurnalism cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii '70 a scris o serie de nuvele, printre care și *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate premiile Hugo și Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy și horror. În anii '80 a fost producător și scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television și producător al filmului *Frumoasa și Bestia*. Premiată cu Locus în 1981, nuvela *Zburătorii nopții* a fost ecranizată pentru lung-metraj în anul 1987, iar în 2018 a fost adaptată de SyFy și Netflix pentru un serial de televiziune. În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC, alcătuită din șapte romane, dintre care cinci au și fost publicate: *Urzeala tronurilor*, 1996 – Editura Nemira, 2007, 2011, 2013, 2017; *Încleștarea regilor*, 1999 – Editura Nemira, 2008, 2011, 2013, 2017; *Iureșul săbiilor*, 2000 – Editura Nemira, 2009, 2011, 2013, 2017; *Festinul ciorilor*, 2005 – Editura Nemira, 2009, 2011, 2013, 2017; *Dansul dragonilor*, 2011 – Editura Nemira, 2011, 2012, 2013, 2017, iar două se află încă în stadiul de proiect (*The Winds of Winter* și *A Dream of Spring*). Saga CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în peste treizeci de limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO, care a difuzat deja primele șapte sezoane ale serialului. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor*, a obținut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula și World Fantasy, iar nuvela *Sâangele dragonului*, care face parte din roman, a obținut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Încleștarea regilor* a câștigat, de asemenea, Premiul Locus în 1999 și a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureșul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus și Geffen în 2001, respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo și Nebula. Al patrulea volum al seriei, *Festinul ciorilor*, a fost finalist al premiilor Hugo și Locus. *Dansul dragonilor* a fost recompensat cu Premiul Locus în 2012, fiind finalist al Premiului Hugo în 2012.

ZBURĂTORII NOPȚII

GEORGE R. R.
MARTIN

EDIȚIA A II-A

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

CUPRINS

Zburătorii nopții.....	5
Comandă prioritără.....	107
Weekend într-o zonă de război.....	141
De om nu te-atinge!.....	165
Nici flăcările multicolore ale unui inel stelar.....	209
Un cântec pentru Lya.....	237

Când Iisus din Nazareth murea, răstignit pe cruce, *volcrynul* trecea la mai puțin de un an-lumină de agonia lui, îndreptându-se către exterior. Când Războaiele Focului bântuiau Pământul, *volcrynul* se afla pe lângă Bătrânul Poseidon, acolo unde oceanele nu fuseseră încăbotezate și pescuite. Atunci când motosmicele transformaseră Federația Națiunilor Pământene în Imperiul Federal, *volcrynul* ajunsese la hotarele spațiului hrangan. Hranganii n-au știut-o niciodată. Ca și noi, ei erau copiii planetelor mici și strălucitoare ce înconjurau sorii îndepărtați, manifestând puțin interes și chiar mai puțină cunoaștere în privința obiectelor ce traversau hâurile interstelare.

Războiul a pârjolit vreme de o mie de ani, iar *volcrynul* l-a străbătut, neștiutor și neatins, aflat în siguranță acolo unde niciun foc nu putea arde vreodată. După aceea Imperiul Federal s-a fărmătat și a dispărut, iar hranganii au pierit în bezna Prăbușirii, însă pentru *volcryn* întunericul a rămas același.

Când Kleronomas a plecat de pe Avalon cu nava lui de cercetare, *volcrynul* s-a apropiat la zece ani-lumină de el. Kleronomas a descoperit multe lucruri, dar n-a găsit *volcrynul*. Nici atunci și nici la revenirea sa pe Avalon, cu puțin înainte de moarte.

Pe când aveam trei ani, Kleronomas era țărână, la fel de îndepărtați și mort ca Iisus din Nazareth, iar *volcrynul* trecea pe lângă Daronne. Toți senzitivii de pe Crey au început să se comporte straniu atunci, privind către stele, cu ochi luminoși, pâlpâitori.

Eram adulță când *volcrynul* a ajuns dincolo de Tara, dincolo chiar de raza lui Crey, îndreptându-se mereu către exterior.

Acum sunt bătrână și, în curând, *volcrynul* va străbate Vălul lui Satan, care atârnă precum o ceată neagră între stele. Iar noi îl urmărим, îl urmărим mereu. Prin hăurile întunecate, unde nu se încumetă nimeni, prin vid, prin tăcerea nesfârșită, *Zburătorul meu* și cu mine îl urmărим.

Au înaintat încetisor prin tubul lung și transparent care leagă docurile orbitale de nava stelară care aștepta mai departe, trăgându-se, mâna după mâna, prin imponderabilitate.

Melantha Jhirl, singura dintre ei care nu părea stângace și nelalocul ei în absența gravitației, se opri doar puțin ca să privească globul pestriț al Avalonului, o vastitate măreată în jad și chihlimbar. Surâse și înaintă iute prin tub, trecând cu grație degajată pe lângă tovarășii ei. Ei, toti, se mai îmbarcaseră în nave stelare, dar niciodată în felul acesta. Majoritatea navelor andocau, lipindu-se de stație, dar cea pe care Karoly d'Brannin o închiriașe pentru misiunea lui era prea mare și avea un design prea aparte. Se ridică înaltă în față; trei ovoide mici lipite între ele, două sfere mai mari dedesubt și perpendicular pe ovoide, cu cilindrul sălii motosmicelor între ele, totul fiind conectat laolaltă prin tuburi. Nava era albă și austera.

Melantha Jhirl trecu prima prin ecluza pneumatică. Ceilalți se chinuiră unul câte unul, până se îmbarcară toți; cinci femei și patru bărbați, toți oameni de știință, cu originile tot atât de diferite pe cât le erau ocupăriile. Tânărul și fragilul telepat, Thale Lasamer, intră ultimul. Privi în jur, nervos, pe când ceilalți pălavrăgeau și așteptau încheierea procedurii de intrare.

— Suntem observați, rosti el.

Ușa exterioară se închise în urma lor, tubul se decuplase și se îndepărtașe; acum ușa interioară glisă, închizându-se.

— Bun venit în *Zburătorul Nopții* al meu! rosti dinăuntru un glas bland.

Acolo însă nu era nimeni.

Melantha Jhirl păși în corridor.

— Salut! rosti ea și privi în jur întrebător.

Karoly d'Brannin o urmă.

— Salut! replică glasul bland. (Se auzea dinspre grila unui comunicator, dedesubtul unui videcran întunecat.) Sunt Royd Eris, stăpânul *Zburătorului Nopții*. Sunt încântat să te revăd, Karoly, și încântat să vă salut pe voi ceilalți.

— Unde ești? întrebă cineva.

— În cabina mea, care ocupă jumătate din această sferă de susținere biotică, răspunse amabil vocea lui Royd Eris. Cealaltă jumătate este compusă din bibliotecă-bucătărie-salon, două facilități sanitare, o cabină dublă și una obișnuită, destul de mică. Mă tem că restul va trebui să vă montați hamacuri în sferele-cale. *Zburătorul Nopții* a fost conceput ca navă comercială, nu de pasageri. Am deschis totuși toate pasajele de legătură și sasurile cuvenite, astfel că în cale va fi aer, căldură și apă. M-am gândit că în felul acela vă va fi mai confortabil. Echipamentele voastre și calculatoarele au fost depozitate în cale, totuși vă asigur că a mai rămas destul spațiu. Sugerez să vă instalați și după aceea să ne întâlnim în salon la masă.

— Te vei alătura nouă? întrebă psipsiha Agatha Marij-Black, o femeie plângăreată, cu chip ascuțit ca lama de secure.

— Într-un fel, răspunse Royd Eris, într-un fel.

Spectrul a apărut la banchet.

Ei au găsit salonul destul de ușor, după ce și montaseră hamacurile și-și aranjaseră obiectele personale prin zona pentru dormit. Era incinta cea mai mare din această secțiune a navei. Un capăt al ei era o bucătărie complet echipată, bine stocată cu provizii. Capătul opus oferea câteva scaune confortabile, două lectoare, o holocuvă și un perete de cărți, benzi și cipuri de cristal. În centru era o masă lungă cu locuri pentru zece oameni.

Mâncăruri usoare îi așteptau fierbinți. Savanții se serviră și se asezără în jurul mesei, râzând și flecărind, mai relaxați acum decât fuseseră atunci când se îmbarcaseră. Grila gravitațională era activată, ceea ce juca un rol extrem de important în confortul lor; în

scurt timp uitară de neplăcerea stânjenitoare a tranzitului lor lipsit de greutate.
jeni și cărți

În cele din urmă toate locurile fură ocupate, cu excepția celui din capul mesei.

Spectrul se materializă acolo.

Toate discuțiile încetară.

- Salut! rosti spectrul, un Tânăr slăbuț, cu ochi spălați și păr alb.

Era îmbrăcat în haine cu o croială veche de cel puțin douăzeci de ani; o bluză bleu-pastel largă, cu mâneci bufante, pantaloni albi mulăți cu cizme încorporate. Puteau să vadă prin el, iar propriii lui ochi nu-i vedea defel.

- O hologramă, rosti Alys Northwind, xenoteha scundă și îndesată.

- Royd, Royd, nu pricep, spuse Karoly d'Branin privind fix spectrul. Ce este asta? De ce ne trimiți o proiecție? Nu te vei alătura nouă în persoană?

Spectrul surâse ușor și ridică un braț.

- Cabina mea se află de cealaltă parte a peretelui acela, spuse el. Mă tem că între cele două jumătăți ale sferei nu există uși sau ecluze. Îmi petrec cea mai mare parte a timpului de unul singur și-mi prețuiesc intimitatea. Sper că veți înțelege toți și că-mi veți respecta dorințele. Voi fi totuși o gazdă amabilă. Aici, în salon, proiecția mea vi se poate alătura. Altundeva, dacă aveți nevoie de ceva sau dacă doriți să vorbiți cu mine, utilizați pur și simplu un comunicator. Acum, vă rog, continuați-vă masa și conversațiile. Eu voi asculta cu placere. A trecut mult de când n-am mai avut pasageri.

Ei încercără. Însă spectrul din capul mesei proiecta o umbră lungă și mâncară cu rețineri și în grabă.

Royd Eris a început să-și spioneze pasagerii din clipa în care *Zburătorul Nopții* a părăsit spațiul fizic.

În câteva zile, majoritatea savanților se obișnuiseră cu glasul lipsit de trup, care răsună din difuzoare, și cu spectrul holografic din salon, dar numai Melantha Jhirl și Karoly d'Branin păreau să se simtă mereu confortabil în prezența lui. Ceilalți ar fi fost

probabil chiar și mai stânjeniți dacă ar fi știut că Royd era întotdeauna cu ei. Întotdeauna și peste tot, el privea. Royd avea ochi și urechi până și în facilitățile sanitare.

Îi urmări lucrând, mâncând, dormind, făcând dragoste; le asculță neobosit discuțiile. După o săptămână, îi cunoștea pe toți nouă și începuse să le spioneze micile secrete ce săreau în ochi.

Ciberneticiană Lommie Thorn discuta cu calculatoarele și se parea că preferă compania lor mai degrabă decât pe cea a oamenilor. Era intelligentă și iute, cu față mobilă, expresivă și trup micuț, dar dur, băiețesc; majoritatea celorlalți o găseau atrăgătoare, însă ei nu-i plăcea să fie atinsă. A făcut sex doar o singură dată, cu Melantha Jhirl. Lommie Thorne purta cămași țesute din fire metalice moi și avea în încheietura stângă un implant care îngăduia să interfețeze direct cu calculatoarele ei.

Xenobiologul Rojan Christopheris era un bărbat posac și gata oricând de ceartă, un cinic care abia își înfrâna disprețul pentru colegii săi, bător solitar. Era înalt, gârbovit și urât.

Cei doi lingviști, Dannel și Lindran, erau iubiți declarat în public, ținându-se constant de mână și susținându-se reciproc. În intimitate se certau violent. Lindran avea un umor caustic și-i plăcea să-l rânească pe Dannel acolo unde-l durea cel mai tare, cu glume despre competența lui profesională. Făceau dragoste adesea, amândoi, dar nu între ei.

Agatha Marij-Black, psipsihă, era ipohondră, dispusă la stări depresive, ce se agravau și mai mult în interioarele *Zburătorului Nopții*.

Xenoteha Alys Northwind mâncă întruna și nu se spăla niciodată. Unghiile ei scurte erau întotdeauna îmbâcsite de murdărie neagră și în primele două săptămâni ale voiajului purtă același combinezon-salopetă, pe care-l scoase doar pentru sex, și atunci pentru foarte scurt timp.

Telepatul Thale Lasamer era nervos și temperamental, se temea de toți cei din jur, totuși era predispus la crize de aragonă în care își tachina tovarășii de călătorie cu gânduri pe care le înăștase din mintile lor.

Royd Eris îi privi pe toți, îi studie, trăi cu ei și prin ei. Nu neglijă pe niciunul, nici chiar pe aceia pe care-i găsi cei mai dezagreabili. Până ce *Zburătorul Nopții* fusese pierdut de două săptămâni în fluxul tulbure al motosmicelor, doi dintre pasagerii săi ajunseseră să-i captureze majoritatea atenției.

- În primul rând, vreau să afli *de ce-ul lor*, îi spuse d'Branin, într-o pseudonoapte, la două săptămâni după plecarea de pe Avalon.

Spectrul luminiscent al lui Royd stătea lângă d'Branin, în saloul întunecat, privindu-l cum sorbea ciocolată amăruie. Ceilalți dormeau. Pe o navă stelară nu există noapte și zi, însă *Zburătorul Nopții* menținea ciclurile normale și majoritatea pasagerilor le urmău. Bătrânul d'Branin, administrator, generalist și șef de misiune, reprezenta excepția; el își păstra propriul program, prefera munca somnului și nu-i plăcea nimic mai mult decât să vorbească despre obsesia sa favorită, *volcrynul* pe care-l vâna.

- Dacă al lor este, de asemenea, important, Karoly, răspunse Royd. Poți fi absolut sigur că extraterestrii aceștia ai voștri există cu adevărat?

- *Eu* pot fi sigur, încuviință d'Branin și rânji larg făcând cu ochiul. (Era un bărbat scund și zvelt, cu părul gri-metallizat coafat cu grijă și tunica aproape scrupulos de aranjată, dar exuberanța gesturilor și accesele de entuziasm amețitor la care era predispus îi contraziceau aspectul sobru.) Asta-i de ajuns. Dacă și ceilalți ar fi fost tot atât de siguri, poate că în locul micuțului tău *Zburător* am fi avut o întreagă flotilă de nave.

Sorbi din ciocolată și suspină mulțumit.

- Royd, ai auzit de Nor T'alushi?

Numele îi era cunoscut lui Royd, însă nu-i trebui nicio secundă ca să consulte memoria calculatorului.

- O rasă extraterestră situată de cealaltă parte a spațiului uman, dincolo de Fyndii și Damoosh. Posibil legendară.

- Nu, nu, nu, informațiile tale nu-s la zi, chicoti d'Branin. Trebuie să le împrospătezi când mai vîi pe Avalon. Nu sunt legende, sunt realități, deși depărtate. Deținem puține informații despre Nor

T'alushi, dar suntem siguri că există, deși probabil că noi doi nu vom întâlni niciodată vreunul dintre ei. Ei au pornit totul.

- Spune-mi, zise Royd. Mă interesează activitatea ta, Karoly.

- Tocmai introduceam niște date în calculator, când mi-a parvenit un colet de pe Dam Tullian, după ce stătuse în tranzit douăzeci de ani standard. Conținea folclor Nor T'alush. N-am habar cât timp îi trebuise să ajungă pe Dam Tullian sau pe ce cale sosise acolo, dar nu conta – folclorul este oricum atemporal și acesta era un material fascinant. Știai că primul meu doctorat a fost în xenomitologie?

- Nu. Continuă, te rog.

- Povestea *volcynilor* făcea parte din miturile Nor T'alushilor. M-a uluit: o rasă de ființe conșiente, plecate dintr-un loc de origine misterios din centrul galaxiei și navigând către limita acestieia. Se spunea că se îndreaptă probabil chiar spre vidul intergalactic, totuși rămân în spațiile interstelare, nu pe orbitele planetare, și că arareori se apropie la un an-lumină de o stea. (Ochii cenușii ai lui d'Branin scânteiau și, pe când vorbea, brațele i se deschiseră entuziast în ambele părți ale corpului, de parcă ar fi putut îmbrățișa galaxia.) Totul *fără niciun motosmic*, cu o navă care înainteață la numai o fracțiune din viteza luminii! Åsta a fost amănuntul care m-a obsedat! Cât de diferiți trebuiau să fi fost *volcynii* mei – înțelepți și răbdători, cu vieți lungi și viziuni lungi, cu nimic din graba și patimile teribile care consumă rasele mai mărunte. Gândește-te cât de *vechi* trebuie să fie navele acelea!

- Vechi, încuviință Royd. Ai spus *nave*. Sunt, deci, mai multe?

- Ah, da, sunt multe. După cum afirmă Nor T'alushii, inițial au apărut una-două, la limitele interioare ale sferei lor comerciale, dar le-au urmat altele. Câteva sute, solitare, izolate, îndrepătându-se către exterior, mereu într-acolo. Direcția era întotdeauna aceeași. Timp de cincisprezece mii de ani standard, s-au deplasat între stelele Nor T'alushilor, apoi au început să părăsească regiunea aceea de spațiu. Mitul spunea că ultima navă *volcryn* a trecut acum trei mii de ani.

- Optsprezece mii de ani, spuse Royd. Atât de veche este civilizația Nor T'alushilor tăi?

- Nu în calitate de nomazi interstelari, zâmbi d'Branin. Conform proprietăților lor cronici, civilizația Nor T'alushilor are o vechime de numai nouă mii de ani. Asta m-a derutat o vreme. Povestea *volcrynilor* părea în mod limpede o simplă legendă. O legendă minunată, într-adevăr, totuși nimic mai mult. În cele din urmă, n-am mai putut lăsa lucrurile aşa. În timpul liber, am continuat cercetările, verificând alte cosmologii extraterestre, pentru a afla dacă mitul apărea și la alte rase. Mă gândisem că poate aș găsi material pentru o teză de doctorat. Era o direcție de cercetare plină de perspective. Am rămas surprins de cele descoperite. Nicio informație de la hrangani sau de la rasele înrobite de ei, dar asta era firesc. Ei erau în afara *rasei umane și volcrynii* nu-i puteau ajunge decât după ce treceau prin sfera noastră. Când am căutat însă în *interiorul sferei*, istoria *volcrynilor* apărea peste tot.

D'Branin se aplecă înainte, înflăcărat.

- Si ce mai istorii, Royd, ce mai *istorii!*

- Povestește-mi.

- Fyndii îi numeau *iy-wivii*, ceea ce s-ar traduce oarecum ca „hoarda-vidului“ sau „hoarda-beznei“. Fiecare hoardă fyndii spune aceeași poveste, doar mișcările-mute n-o cred. Se spune că navele sunt vaste, mult mai mari decât oricare altele cunoscute în istoria lor sau a noastră. Nave de război, le spun ei. Există o poveste despre o hoardă fyndii pierdută, trei sute de nave sub *ralafyn*, toate complet distruse după ce s-au întâlnit cu o *iy-wivii*. Desigur, asta s-a întâmplat cu multe mii de ani în urmă, aşa că detaliile nu sunt clare.

Damooshii au altă poveste, dar ei o acceptă ca adevăr literal și, după cum știi, ei sunt rasa cea mai veche pe care am întâlnit-o vreodată. Oamenii golfului le spun ei *volcrynilor* mei. Niște povești superbe, Royd, superbe! Nave aidoma unor orașe întunecate, tăcute și lipsite de mișcări interioare, care se deplasau cu o viteză mai mică decât universul din jurul lor. Legendele damooshilor afirmă că *volcrynii* sunt refugiați dintr-un război imaginabil care a avut loc adânc în miezul galaxiei, chiar la

începutul timpului. Ei au abandonat planetele și stelele pe care evoluaseră, căutând adevărata pace în neantul dintre ele.

Gethsoizii de pe Aath au o poveste similară, dar în istoria lor războiul acela a distrus toată viața din galaxia noastră, iar *volcrynii* sunt un fel de zei, care reînsămânțează planetele pe lângă care trec. Alte rase îi văd ca pe mesagerii divinității ori ca pe umbre din infern care ne avertizează pe toți să fugim dinaintea unei terori care va apărea în scurt timp din miezul galactic.

- Poveștile tale se contrazic reciproc, Karoly.

- Da, da, bineînțeles, dar toate sunt de acord în privința esențialului: *volcrynii* care navighează, care trec prin imperiile noastre cu existență scurtă și glorie efemeră, în navele lor străvechi, eterne, cu viteză subluminică. Asta este ceea ce contează! Restul sunt zoзоane, ornamente; în curând vom cunoaște adevărul lor. Am verificat puținele lucruri cunoscute despre rasele care, se spunea, înfloriseră mai departe, chiar dincolo de Nor T'alushi – civilizații și popoare ele însеле pe jumătate legendare, ca Dan'lai și ullish și Rohenna'kh –, și am găsit și acolo legenda *volcrynilor*.

- Legenda legendelor, sugeră Royd și atunci gura largă a spectrului zâmbi.

- Exact, exact, aproba d'Branin. Atunci i-am chemat pe experții, specialiștii Institutului de Studii pentru Inteligență Non-umană. Laolaltă am scotocit vreo doi ani. Totul se afla acolo, în arhivele și în bibliotecile Academieei. Până atunci, nimeni nu mai căutase și nici nu se obosise să potrivească bucătelele mozaicului. *Volcrynii* traversaseră sfera oamenilor pe aproape toată durata istoriei umane încă dinainte de începuturile călătoriilor spațiale. În vreme ce noi deformam structura spațiului pentru a păcăli relativitatea, ei călătoreau cu navele lor uriașe drept prin centrul civilizației umane, dincolo de lumile noastre cele mai populate, cu viteze constante și subluminice, îndreptându-se către Hotar și bezna dintre galaxii. Uluitor, Royd, uluitor!

- Uluitor, aşa este.

D'Branin își goli dintr-o sorbitură ceașca de ciocolată și se aplecă înainte, spre proiecția lui Royd, însă mâna lui trecu prin